

סיכומי הדינים העולים מנוסקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף נ"ח למסקנא

דף נ"ח ע"א

א. אסור לשחוט חולין בעזרה, בין תמימין, ובין בעלי מומין, ובין חיה ועופות. שנאמר כי ירחק ממך המקום וזבחת, בריחוק מקום אתה זובת, ואי אתה זובת בקירוב מקום. ואם שחט אסורים באכילה, שנאמר וזבחת ואכלת, מה שאתה זובת בריחוק מקום אתה אוכל, ואי אתה אוכל מה שאתה זובת במקום קרוב. וגם בעלי מומין, או חיה ועופות ששחטם בעזרה אסורים באכילה. ומנין שלא ישליכנו לפני כלבים, שנאמר לכלב תשליכון אותו, אותו אתה משליך לכלב, ואי אתה משליך לכלב חולין שנשחטו בעזרה.

ב. השוחט טריפה חולין בעזרה, וכן השוחט ונמצאת טריפה, לרבי שמעון מותר בהנאה, כי שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה. ולחכמים שמה שחיטה ואסורה בהנאה.

ג. מכר איסורי הנאה, וקידש בדמיהן, מקודשת, שאינם תופסים את דמיהם. אבל עבודת כוכבים תופסת את דמיה, שנאמר והיית חרם כמוהו, כל שאתה מהייה הימנה הרי הוא כמוהו. וכן שביעית תופסת את דמיה, שנאמר 'קודש תהיה לכם', כקודש שתופס את דמיו. אבל הפירות עצמם אין יוצאים לחולין כמו בהקדש, שנאמר, תהיה בהוייתה תהא. כיצד, לקח בפירות שביעית בשר, אלו ואלו מתבערים בשביעית. בבשר דגים, יצא בשר נכנסו דגים וכו'. שאחרון אחרון נתפס, והפרי עצמו אסור.

ד. המקדש בתרומות ובמעשרות, ובמתנות, ובמי חטאת ובאפר חטאת, הרי זו מקודשת.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

ה. טובת הנאה אינה ממון. ולפיכך, לא יוכל ישראל לקדש אשה בתרומה שהפריש משלו, שהוא ממון כהן, ואין לו בו אלא טובת הנאה. ואם ירש טבלים מאבי אמו כהן, לסובר מתנות שלא הורמו כמי שהורמו, התרומה שלו ומקדש בהם את האשה. (וכן אם ירש ממנו תרומה מקדש בהם אשה לדברי הכל).

דף נ"ח ע"ב

א. הגונב טבלו של חבירו, לרבי משלם דמי טבלו, ולרבי יוסי ברבי יהודה אינו משלם אלא דמי חולין שבו. וביארו בגמרא כמה דרכים באיזה אופן נחלקו ומה טעמם:

א) שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן, לרבי מתנות שלא הורמו כמי שהורמו, ותרומה ומעשר שבו הם שלו, ולרבי יוסי כמי שלא הורמו ואינם שלו. ב) לרבי חיטה אחת פוטר את הכרי, ובעל הבית אומר לגנב, הייתי פוטר עצמי בחיטה אחת. ולרבי יוסי חיטה אחת אינה פוטר. ג) לדברי הכל אינו פוטר עצמו בחיטה אחת, ולרבי קנסו חכמים לגנב שישלם הכל. ד) לדברי הכל פוטר עצמו בחיטה אחת, ולרבי יוסי ברבי יהודה קנסו חכמים לבעל הבית שלא ישלם לו הגנב את הכל, שלא היה לו להשהות את טבלו.

ב. הנוטל שכר לדון דיניו בטלים, להעיד עדותו בטלה, להזות ולקדש מימיו מי מערה (סרוחים), ואפרו אפר מקלה (סתם אפר). אבל מותר ליטול שכר על הבאה ומילוי.

הדרן עלך האיש מקדש למסקנא

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכתובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il